

476. A Szentlélek a szent Szeretet a mennyországban is

Imádkozzuk a 97. számú éneket:

*Jöjj, Szentlélek Istenünk, add a mennyből érzenünk Fényességed sugarát!
Jöjj el, jöjj el, jöjj el, jöjj el, jöjj Szentlélek Istenünk!*

*Jöjj, szegények Atyja Te, bőkezűség Istene, lelkiünk Fényed hasssa át!
Jöjj el, jöjj el, jöjj el, jöjj el, jöjj Szentlélek Istenünk!*

Az első pünkösd napján az apostolok megtapasztalták, hogy a Szentléleknek nem lehet határt szabni. Minden népet összegyűjt Krisztus Egyházába, hogy Krisztus közösségében legyenek nemcsak itt a földön, hanem örökre is, a mennyben is. Azért mégis csak vannak hírek, hogy az ember gátat akar szabni a Szentléleknek, pontosabban a Szentlélek patakjának. 2010. május 16-án ugyanis átszakadt a Szentlélek patak gátja Nógrád megyében, Szécsény mellett, s a víz a város alsó utcáit veszélyeztette. Ezért azután az Útinform jelentette: 2012. október 31-én elkezdtek a Szentlélek patak hídjának a felújítását, amelyet szintén megrongált az áradás. Nem erről van szó. **A Szentlélek patakjának áradása mindig építő jellegű,** mindig bontakoztat. Nem az ott-lakókat veszélyezteti, fenyegeti, hanem **az életüket bontakoztatja.**

I. A Szentlélek hozza létre Isten és az ember között a kölcsönös szeretetáradást

A lélek-menyasszony az Istennel egyesült imában boldogan állapítja meg Istennek ezt a jóságát, ezt a szeretetét. Ezért is mondja biztató szó gyanánt társainak a Zsoltáros szavát: *Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké szeret minket!* (Zsolt 117, 1). Jó az Isten! Isten jósága nem más, mint a szeretet. Istenben a Szeretet nem más, mint a Szentlélek neve. A bűnbocsánat szentségében is a feloldozás után ezt a zsoltárverset idézi a feloldozást közvetítő pap: *Magasztaljuk Istent, mert jóságos hozzánk!* A megtérőnek a válasza pedig így hangzik: *Mert örökké szeret minket,* vagyis Istennek az irgalma beleárad a bűn halálából feloldozott ember lelkébe, vagy hogyha már a megszentelő kegyelem állapotában végezte a szentgyónását, akkor növeli benne a megszentelő kegyelmet. Növekszik a lélek Isten szeretetében, a beleáradó isteni Szereteten. **Minden egyes szentséghez járulás növeli bennünk a kapacitást, a befogadó képességet, hogy Isten szeretetét, irgalmát egyre jobban befogadhassuk.**

A lélek-menyasszony – aki itt a földön már annyiszor mondta a Zsoltáros szavát: *Áldjad, lelkem, az Urat, ne feledd, hogy veled mennyi jót tett!* (Zsolt 102, 2) – a mennyországi imaállapotban még inkább áldást mond isteni Urának; mert ott Istenen keresztül látja azt a sok jót, amit kapott. A *bonus Deus*-t, a jó Istent kapja. Isten nemcsak valami külső jótéteményt ad, mint amilyen a megcirógatás, vagy a magához ölelés, vagy a mindennapi falat kenyér, vagy a bűn megbocsátása, a testi-lelki javak ajándékozásában, hanem sokkal inkább önmagát adja. Isten a jó Isten. **A lélek-menyasszony pedig a mennyei hazában szüntelenül áldja az Urat, szüntelenül magasztalja Istent a jóságáért.**

A mennyei haza imaállapotában a lélek látja azt, hogy érdemes volt meghozni az áldozatot a földi életben a szeretet önátadása gyakorlása végett. Látja, hogy egész földi életének szolgálata milyen nagy jutalmat nyert. A lélek-menyasszony **itt a földön is boldog, mert szeretheti Urát.** A mennyországban ez a boldogság még inkább kiteljesedik. Már itt a földön is,

de a mennyországban még inkább **a szeretet áramlása Isten és a lélek között a Szentlélek műve**. A Szentlélek az, Aki ezt a kölcsönös szeretetáradást Isten és az ember között létrehozta. A Szentléleknek az Atya és a Fiú közötti áradása már itt a földön is magával ragadta a lélek-menyasszonyt. A mennyországban ez az extázis, ez az önmagából való kiemelkedés, kiragadtatás és az Istenbe való belekapcsoltság még nagyobb mértéket kap. Ez a szeretet extázisa, amelyben az egymást szerető Isten és a lélek mintegy kimennek önmagukból, és beleáradnak a másik lényébe. A szeretet ugyanis mindig a Szentlélek műve. **Az ősminta a Szentháromság szeretetközössége.**

A Szentháromság Személyei csodálatos egymást elfogadó szeretettel szeretik a másik Személyt. Elfogadják és befogadják a másik személyiségét. Ezért van az, hogy **a Szentháromság Személyei egymásban léteznek, egy Istenként léteznek**. Ahogyan a jó házasságnak is titka ez az egymást elfogadó szeretet, úgy a házasság ősmintája a Szentháromság életében is ez az egymást elfogadó szeretet a legjellemzőbb vonás. A lélek-menyasszony ámulva nézi isteni Urát, a második isteni Személyt, hogyan fogadja öröktől fogva örökké a Mennyei Atya önajándékozó szeretetét, amellyel az **Atya kimondja önmagát a Fiúban, és a lélek-menyasszony láthatja, szemlélheti a láthatatlan Szeretetet**. De az a mennyországban láthatóvá válik. Itt a földön az emberi szem még nem volt alkalmas rá, hogy lássa. Amikor pedig az ember részesedik Isten mennyei életében, akkor abban a világosságban már látja a Szentháromság Személyei közötti szeretetáradást, a Szentlelket.

Ahogyan a **jó házasságban a másik arcának a rezdüléséből szavak nélkül is tudják, ismerik egymás gondolatát és érzéseit, úgy a lélek-menyasszony is szüntelenül látja isteni Ura arcát**. Jézus ugyan az angyalokról mondja: *Ők szüntelenül látják Istent* (Mt 18, 10), de ez a tanítás érvényes az üdvözült ember-lélekre is. **Aki Isten arcának látására vágyódott itt a földi életben, Isten betölti** kicsiny választottjának **ezt a vágyát a mennyei hazában**. Ott Isten és az ember szüntelenül nézik és szeretik egymást a tekintetek és a szívek egymásba olvadásával, az egymásról való tudás és szeretés egybehullámzásával, a Szentlélek és az emberi lélek egymásba áradásával. Vagyis az Atya és a Fiú Lelke, meg az ember-lélek egyesül. Ez Isten és az ember egyesülése a szeretetben. Ahogyan az Atya a Fiúban van a Szentlélekkel egységben – ezt imádkozzuk minden könyörgés végén –, ahogyan a szülő élete a gyermekben lüktet az életet adó és az életet tápláló szeretet által; úgy **Isten szentháromságos élete is a végtelen szent Szeretet által mennyei gyönyörűséggel lobog a lélek-menyasszony életében**. Ez a lélek, az ismeretek és a szeretetek egymásban lüktetése. Ez az egymásban létezés, **az egymásról tudás belső öröme, és az egymásban lobogó szeretet gyönyörűsége!** Ez a Szentlélek életet adó és életet tápláló egyesítő erejének kivirágzása, **az örök életet bontakoztató tavaszi zsongása!**

A mennyországi imaállapotban a lélek boldogan tapasztalja az Istennel való egyesülés isteni valóságát, amely a lelkek egyesülése és egysége által történik. Ha már itt a földön a lelki házasság imájában visszavonhatatlanul lefoglalta őt isteni Ura, ő pedig odaadta önmagát Neki, akkor a mennyországban is az Istennel együttélés olyan, mint a házastársak élete. Együtt rezdülnek egymásra a szeretetek egységéhez. Együtt rezdülnek gyermekeikre. Ez a szeretet termékeny életet fakasztó kisugárzása. Együtt rezdülnek a világra, mert a lélek-menyasszonynak nemcsak egy szűk kis családja van, hanem az egész világ ott van az ő isteni Urával való szeretet kapcsolatában, hiszen a mennyországban már örökre egymással élnek. Részt vesznek egymás életében. Egymásban vannak, egymás gondolatai töltik be őket. Elmerülnek egymás szeretetében. A lélek-menyasszony elmondhatja: „**Nem önmagamban élek én már, hanem Tebenned, isteni, jó Uram!**”

Második témánknak nézzük meg:

II. Hogyan tevékenykedik a Szentlélek a mennyei hazában?

Talán az ellentétből lehet itt is kiindulni: Mit jelent az, amikor az ember nem Istennél van, hanem elfordul Istentől?

Az Egyház Tanító-hivatala újra meg újra megerősíti ezt a tételt: „**Aki halálos bűnben hal meg, pokolra kerül, mely örökké tart!**” E tétel megértéséhez mindenképp szükséges a halálos bűn lényegének a tisztázása. **A bűn az Istentől való elfordulás, és a teremtményekhez való rendetlen odafordulás. A bűnös úgy érzi, hogy Isten korlátozza őt szabadságában,** lehetőségeinek kibontakoztatásában, és **önmagát a Teremtő helyett valami teremtményben véli megtalálni.** Ezért nem akar tudomást venni Istentől. Elidegenedik Tőle. Végül is eljut Isten gyűlöletéig. Ez az Istentől való elfordulás nem az értelemben rejlik, vagyis nem a megismerés terén mutatkozik meg a hiányosság, hanem az akaratban és a szeretetben. Az emberi akaratban vagy szeretetben lejátszódó irányváltás vezet el lassanként a megismerés elhomályosulásához, amelynek során előnyben részesíti a teremtményt. Kívánatos, sőt, megengedett jónak választja a Teremtő helyett. A halálos bűn – vagyis amikor a lélekben meghal az istenszeretet, és a teremtményhez kötődik – mindig fennáll az a tény, hogy fontos dologban tudva és akarva dönt: Nem kell neki az Isten. Isten ellenére akar tenni. Tudja, hogy van Isten, de nem Őt választja. Az elkárhozásnál valószínűleg nemcsak az van, hogy a bűnös lélek nem használja ki a megtérés számos lehetőségét, hanem sokkal inkább az, hogy **megátalkodottá válik, a Szentlélek helyett a gonosz lélek uralmát választja.** Az Istennel egyesítő szeretet helyett az Istentől való elszakítás, sőt ellene mondás állapotát akarja. Az ördög személyes lény, bukott angyal, aki kimondotta: nem akar Istennek szolgálni, és aki ellene mond Isten uralmának. A gonosz léleknek a léte az nyilvánvalóvá teszi a kárhozat valóságát is: **van pokol!** (vö. Leo Scheffczyk – Anton Ziegenaus: *Katolikus dogmatika* című könyve, *Eszkatológia* 177-180. oldal).

Harmadik téma:

III. A Szentlélek a megváltás művében

Az ördög tehát ellene mond Istennek. A lélek-menyasszony pedig ellene mond a sátánnak. Ahogyan a keresztelésnél az Egyház kérdezi a keresztelendőt, vagy az őt képviselő szülőket, keresztszülőket: – „Ellene mondasz-e az ördögnek, minden csábításának, minden cselekedetének?” Kérdezte: „Hiszel-e Istenben, az Atyában, a Fiúban és a Szentlélekben?” –, úgy a lélek-menyasszony egész földi életében ezt a magatartást akarja egyre jobban diadalra juttatni magában: „Nem szolgálok az ördögnek, de szolgálok a szentháromságos egy Istennek!” A mennyei boldogság szentháromságos Isten-közösségében pedig az üdvözült lélek boldogan látja, hogy milyen helyes volt a döntése. **Aki Istennek szolgál, az ott van, ahol isteni Ura van!** Jézus világosan megmondja: *Azt akarom, hogy ahol én vagyok, ott legyen az én szolgám is* (Jn 12, 26). Mennyivel inkább **őhajtja, hogy választott, hűséges jegyese is ott legyen Vele a mennyei hazában!**

Az üdvtörténetnek az eseményei, vagyis az üdvösség misztériumai mindig a háromszemélyű Egyisten közeledését tartalmazzák, vagyis mindig szentháromságú vonatkozása van. Isten az Atya a Fiúnak és a Szentléleknek elküldésével tárta ki előttünk Atyaságát. A Fiú azért jött el, hogy kinyilatkoztassa és megdicsőítse az Atyát. Krisztus viszont megígéri: az Atyától elküldi a Szentleket, Aki majd mindvégig az Egyházzal marad.

A Szentlélek nem magát nyilatkoztatja ki, hanem azt tartja ébren, amit Krisztus tanított, és a Róla szóló tanúságtételt segíti. Jézus világosan mondja: *A Szentlélek nem magától szól, hanem azt mondja, amit az Atyától és a Fiútól hallott* (vö. Jn 3, 32, Jn 8, 26), *és megígéri, hogy övével lesz az idők végezetéig* (vö. Mt 28, 20), sőt, azon túl is, mert *a szeretet soha nem múlik el!* (1 Kor 13, 8). **A szeretet tehát a mennyországban is a Szentlélek műve lesz. Ő az, Aki összeköti Istent és az embert.** Ha Szent Pál apostol figyelmeztet, hogy *Krisztus megvallása csak a Szentlélekben lehetséges* (vö. 1 Kor 12, 13), akkor az is **kikövetkeztethető** ebből a tanításból: **a Szentlélek segít a második isteni Személlyel való egyesülésre a mennyországban is.**

A Szentlélek tehát nemcsak arra képesít, hogy a Mennyei Atya Fiáról beszéljünk, hogy Őt, az Atya Fiát szemléljük, hanem arra is segít, hogy Krisztusra tekintsünk, és rajta keresztül a Mennyei Atyára szeretettel, a Szentlélekkel tekintsünk.

A Szentlélek emel fel bennünket a természet-feletti rendbe, vagyis Isten szeretet-közösségébe, mert Ő tesz minket Isten gyermekeivé (vö. Róm 8, 14. 17). Ezt a természetfeletti állapotot mondjuk megigazulásnak, megszentelődésnek, Isten életében való részesedésnek. A Szentléleknek ez a természetfeletti hatása itt a földön csak a hitben tapasztalható meg. **Ő osztogatja a karizmatikus adományokat**, ahogyan az első korintusi levélben olvashatjuk: *A Szentlélek ajándékait ki-ki azért kapja, hogy használjon vele! Egyik ugyanis a Szentlélektől a bölcsesség adományát kapja, a másik a tudás adományát ugyanattól a Lélektől, a harmadik pedig a hitet kapja ugyanabban a Lélekben, vagy a gyógyítás adományát ugyanabban a Lélekben. A csodatevő hatalmat, amaz meg a prófétálást. Egyik a szellemek elbírálását, a másik többféle nyelvet, a harmadik viszont a nyelvek megfejtését. Mindezt azonban egy és ugyanazon Szentlélek műveli, tetszése szerint mindenkinek úgy adva részt, ahogy akarja* (1 Kor 12, 7-11).

A karizma olyan kegyelmi ajándék, amelyet az ember azért kap, hogy hasznára legyen a közösségnek ezzel a lelki ajándékkal. A megszentelő kegyelem pedig az ember egyéni megszentelődésére szolgál. A mennyei hazában pedig az üdvözült lélek már látja, hogy Isten Szentleke hogyan uralkodott el a kiválasztott lelkekben, akitől a bölcsesség adományát kapta. **Tudja már, hogy érdemes volt Istent választani, Őt mindenképp szeretni!** Ezt a tudást is a Szentlélektől kapja az ember.

A mennyasszonyban **a hit átalakul szemléléssé, és a lélek boldogan, szeretettel nézheti Isten Atyját a gyermeki fogadás Lelkével a Fiú által.** Amikor Szent Pál azt mondja: *Még nem tudunk helyesen imádkozni, de gyöngeségünkben segítségünkre van a Szentlélek, Aki maga könnyörög helyettünk szavakba nem foglalható sóhajtozásokkal* (Róm 8, 26-27), akkor a mennyei hazában még inkább érvényesül a Szentléleknek ez az Istent és az embert összekötő tevékenysége. Nem a szavakkal való imádságot **eredményezi**, hanem **a szeretetek egymásba áradását.**

Az üdvözült lélek látja már a Szentlélek gyümölcseinek a beérlelődését. Ezekről mondta Szent Pál apostol: *A Lélek gyümölcsei: szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, szerénység, önmegtartóztatás és tisztaság* (Gal 5, 22-23). A mennyei hazában a Szentléleknek ezen gyümölcsei már beérlelődnek az örökké tartó szeretetben, örömben és békességben. Itt **a földi életben a Szentlélek az embert Isten felé irányította**, de emberi környezetben, az embertársi szeretet gyakorlása által. A mennyei hazában pedig isteni környezetben, az Istentől kapott szeretet által köti össze Istent és az embert. A Szentléleknek a tevékenysége itt a földön arra irányult, hogy **a földből való embert lelki emberré tegye. Hogy földies életébe belevigye Isten országának értékeit, hogy Isten uralkodjék el az emberben!** Ezzel valójában a Szentlélek a teremtés művét szentelte meg a megváltás és a megszentelés által. A mennyei hazában pedig az üdvösség művét valósítja meg. Az üdvösség Istentől fakadó boldog életét, akikben már megvalósul Isten uralma, Isten országa. A Szentlélek itt a földön az

üdvörténet eseményeiben kinyilatkoztatta Istent és az Ő belső életét, és az üdvrendi eseményekből ismerhetjük meg a Szentháromságon belüli személyes vonatkozásokat; úgy a mennyei hazában a Szentlélek még inkább kinyilatkoztatja, vagyis részeseivé teszi az embert a Szentháromság Személyeinek életére.

Szent Pál *a Szentlelket Krisztus Lelkének* mondja (vö. Róm 8, 10), vagyis **Krisztust itt a földön a Szentlélek teszi jelenvalóvá.** Ebből következik, hogy a mennyei hazában is a Szentlélek az, **Aki közvetíti Krisztus misztériumát, vagyis szent titkát,** tudniillik, hogy Ő a második isteni Személy, Aki emberré lett a Szentlélek erejéből, született Szűz Máriától. A lélek-menyasszony a mennyei haza imaállapotában boldogan engedi a Szentlelket működni, hogy benne a második isteni Személy az Atyával és a Szentlélekkel együtt. Vagyis a lélek a Szentlélek által részesedik Krisztus misztériumában a mennyországban is. Továbbá **a Szentlélek nemcsak Krisztussal egyesíti a választott lelket, hanem az emberi személyeket egymással is, és Krisztussal is.** A Szentlélek az egyesítő hatást gyakorolja. Ő az, Aki a szeretet által a természetfeletti élet közösséget adja meg. Az Egyház nem véletlenül kéri: „**A Szentlélek egyesítő ereje legyen mindnyájatokkal!**” A Szentlélek ugyanis a feltámadt Krisztus életét terjeszti ki az emberekre. Ezért aki a Szentlélek működését megtapasztalja, mindig a dicsőségesen feltámadt Krisztust tapasztalja meg. A Szentlélek adta a híveknek azt a tudatosságot, amellyel ők Krisztushoz ragaszkodtak minden ellenséges támadás dacára. A mennyei hazában is a Szentlélek adja meg azt a közvetlenséget, amellyel a hívek Krisztushoz csatlakoznak, egyesülnek Vele. A Szentlélek jelenléte és működése tette képessé az Egyházat arra, hogy mint jegyes tekintsen égi Vőlegényére; úgy a lélek-menyasszony is a Szentlélek tevékenykedése által tudja felismerni Krisztusban az ő isteni Vőlegényét. **Ha Krisztus az Egyházra, az Ő titokzatos testére kiárasztotta az Ő Szentlelkét, hogy folytassa Krisztus művét itt a földön, és az üdvösség intézménye legyen; még inkább a mennyei hazában közli az Ő szeretetét, az Ő lelkét a titokzatos teste tagjaival, és élteni őket a mennyei hazában. A Szentlélek szeretete nemcsak átöleli az üdvözült embert, hanem életet fakasztó Valóság is lesz benne!** Krisztus titokzatos teste, az Egyház kezdettől fogva hordozta a Szentlelket. Az apostolok kézrátétellel adták tovább a Szentlélek ajándékát a bérálásban és az egyházi rend szentségében.

A Szentlélek az, Aki a mennyei hazában is élteni Krisztus titokzatos testét, a Krisztussal szeretet-egységben levő választottakat. A keresztség, a bérálás és az egyházi rend eltörölhetetlen pecsétje által különleges módon is felragyog a Szentlélek azok lelkében, akik e szentségekben részesülhettek. Ha Szent Pál azt mondja: *Úgy szeresse a férj a feleségét..., mint ahogyan Krisztus is szereti az Egyházat!* (Ef 5, 28. 29), vagyis mint férj és feleség szereti Krisztus az ő választottait, akkor a lélek-menyasszony boldogan élheti meg ezt a teljes lefoglaltságot. Krisztus, az isteni Vőlegény a Szentlélek által köti magához a választott lelket. Krisztus Lelke őbenne is lakik, mint az Ő választottjában is. Ez az az egység, amelyért Jézus könyörgött a főpapi imában: *Amint Te, Atyám énbennem, és én Tebenned, úgy legyenek ők is egyek mibennünk!* (Jn 17, 21). **A mennyei hazának ezt a természetfeletti közösségét a szent szeretet, a Szentlélek építi.** Ezért mondhatjuk: az Egyház megszentelő tevékenysége eredményeképpen a mennyei hazában is Isten és az ember természetfeletti egységben van, vagyis az Egyház az ember üdvösségének a munkálója. **Az Egyház szolgálata Krisztus tevékenysége, megszentelő tevékenysége a Szentlélek által.** Akiket megszentel, azok Vele eggyé lesznek a szentségben is, vagyis olyanokká válnak, akikben nem e-világ, nem e-világ fejedelme, hanem Isten uralkodik el! **Akikben Isten él, akik megtapasztalják Istennek ezt a szelíd uralmát, azok örökre boldogok tudnak lenni a Szentlélek gyümölcseinek a kivirágzásában, a szeretetben, az örömben és a békességben!** (vö. Dr. Gál Ferenc: *Dogmatika* 362-365. oldalig).

Ahogy a szerelmesek megilletődnek az egymás szeretetétől, úgy a lélek-menyasszony is boldogan konstatálja az Atya és a Fiú szeretetét, amellyel reá tekintett, és amely a szeretet-közösségbe belevonta. **Érdemes tehát mind jobban követni a Szentlélek indításait! Akkor egyre jobban, maradéktalanul eluralkodik Isten szeretete az emberben!**

Befejezésül a 98. számú éneket imádkozzuk:

*Hiszem, vallom boldogan, amit mond az Isten,
Amit Krisztus elém ad Egyházában hinnem,
Hitemet a Szentlélek ajándéka szítja.
Mennybe szegény lelkemnek hitem legyen hídja!*